

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה**

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: חג'ג'	שם פרטי: דליה
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: בוארון		בלועזית Boaron	
שם פרטי איתו נולדתי: ג'וליה		בלועזית Julia	
שנת לידה: 1942		מין: נקבה	
עיר לידה: טריפולי		בלועזית Tripoli	
שם פרטי ושם משפחה של האב: רפאל בוארון		שם פרטי ושם נעורים של האם: קלימה חדד	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טריפולי		בלועזית Tripoli	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בשכונות הרחוקות של טריפולי (לא במרכז), בבית יתומים. (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בבית יתומים, בטריפולי		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: אחרי המלחמה נדדה המשפחה והשתכנה בטחנת קמח	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מתי		שנת עליה: 1951	
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה			

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי לזוג הורים שניסו להביא ילדים במשך שנים והייתי לבת הראשונה והיחידה שלהם. אמי הפילה ארבע פעמים לפני שנולדתי. אבי, רפאל היה סנדלר (מקצוע שעבר במשפחתנו במשך שנים) ואמי, קלימה, הייתה עקרת בית. לאימי היו שלושה אחים ושתי אחיות ולאבי אחות אחת (למיטב ידיעתי). סיפרו לי על חגים שמחים בטריפולי. נולדתי לתוך המלחמה בטריפולי, מעט לפני שמשפחתי החלה לנדוד.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

נולדתי לתוך המלחמה בטריפולי. מסיפורים של אמי, היא מספרת שנדדנו מהרגע שהמלחמה הגיעה לטריפולי, בערך בשנת 1941. כל המשפחה, יחד עם מרבית היהודים שחיו בטריפולי, ברחנו, נדדנו ממקום למקום ולא מצאנו מקום קבע. במהלך הנדידות, נלקח אבי למחנה עבודה, ולא ידענו אודותיו עד שחזר אלינו (אחרי המלחמה).
לאחר מספר חודשים של נדידה, הקימו האמריקאים או האנגלים, אינני זוכרת במדויק, בית יתומים (מחנה), בו שיכנו את כל מי שנדד או נרדף, את כל מחוסרי הבית, היו שם מעט משפחות ובעיקר ילדים ללא הוריהם. באותו מחנה יתומים היינו כשנה, שם סיפקו לנו מעט אוכל וכדי להשיג אוכל נוסף, אמי הייתה מכבסת לחיילים את הבגדים שלהם. באותו זמן ידענו שדווקא ההפגזות וההפצצות של האמריקאים כנגד הגרמנים באזור, היו אלה שהרגו הרבה יהודים. לא זכורה לי התקלות או מפגש עם חיילים גרמנים, רק אמריקאים או בריטים. אני יכולה לספר על אמא שלי, שהייתה איתי במהלך כל התקופה, על אישה חזקה שסבלה הרבה בחייה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה מצאנו את אבא וחזרנו לאזור שבו שכן הבית שלנו, שם גילינו שלא נותר כלום מהבית. המשפחה גילתה שדודתי (אחות של אמי), סרינה, ובעלה נהרגו והותירו אחריהם 5 ילדים קטנים. אמי החליטה לגדל את הילד הקטן במשפחה כבנה, ועד יום חתונתו במדינת ישראל, לא ידע שהיא אינה אמו אלא דודתו. הוא גדל בביתנו כבן בית וכאחי הגדול. סבתי, רג'ינה גידלה את ארבעת הילדים הנותרים בטריפולי ואחר כך בישראל.

לא היה לנו איפה לגור, לא נותר לנו בית או רכוש, אז גרנו עד זמן העלייה לארץ בטחנת קמח. במקום צפוף ולא ראוי למגורים גרמנו אמי, אבי, אחי ויקטור ואני. אבי לא מצא עבודה במשך הרבה זמן ולאחר מכן חזר לעבוד כסנדלר. סבתי רג'ינה עלתה יחד עם ארבעת נכדיה (ילדיה של דודתי) לארץ ישראל קצת לפנינו. בשנת 1951 עליתי עם משפחתי לארץ. אני זוכרת את ההתרגשות לקראת העלייה, הורי היו ציונים מאוד וציפו לעליה בהתרגשות רבה. עלינו היישר מטריפולי באונייה והגענו לשער העלייה בחיפה. כשהגענו, הורי נישקו את האדמה עליה הם דורכים, הם הרגישו בבית.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

מחיפה הועברנו לתקופה קצרה בפרדס חנה ואז למעברת אגרובנק בחדרה. גרנו במשך חמש שנים במעברה בחדרה, תחילה בפחונים ואחר כך בצריפים רעועים. אחד מהצריפים במעברה, "הצריף ליד הברזייה", היה בית הספר דתי, שם למדתי מספר

חודשים בודדים, אצל מורה בשם שאול. עזבתי את בית הספר כיוון שהיינו משפחה ענייה והייתי צריכה לעזור למשפחתי בפרנסה, עבדתי כבייבי סיטר ואני זוכרת שמאחת המשכורות שלי קניתי לאמי מטאטא. זו הייתה התרגשות עבורי כנערה צעירה. חיינו בצניעות רבה במעברה, אבל היה לנו טוב, היינו מאושרים במדינה.

לאחר שעזבנו את המעברה, עברנו לגור בדירה בשכונת גבעת אולגה, המשכתי לעבוד בתחום משק הבית ולעזור למשפחתי בפרנסה. בגיל 15, לא הרבה זמן אחרי שעברנו לשכונה, הכרתי את בעלי לעתיד ניסים, שהיה בן 21. היינו חברים במשך שנתיים והתחתנו. תחילה גרנו בבית הורי ואז שכרנו דירה בשכונת גני אלון בחדרה. גם לאחר החתונה המשכתי לעבוד במשק בית. כשהייתי בת 19 נולדה בתי סמדר לאחר מכן נולדו ירדנה ובתי, בת הזקונים, יעל. כשבנתיי נולדו הפסקתי לעבוד והקדשתי את כל זמני לגדל אותם, בזמן שבעלי ניסים עבד בטייח. בשנת 1968 המצב הכלכלי נהיה קשה ומהכרח הייתי צריכה לצאת לעבוד במשק בית. עבדתי אצל משפחה עם שני ילדים במשך כעשר שנים.

ב-1975, גיסי, הציע לניסים ולי לפתוח פיצרייה. לא היו פיצריות בחדרה והיה מדובר על השקעה רבה. נסענו לתל אביב ללמוד על בצק של פיצה ועל ניהול של מקום כזה. לקחנו את הסיכון ופתחנו את הפיצרייה הראשונה בחדרה, "פיצה חאג'ג". לאחר מספר שנים גיסי עזב את הפיצרייה והיא נשארה בבעלותנו, עד היום, עסק בן 38 שנים.

המסר שאני רוצה להעביר לדורות הבאים: הכי חשוב ללמוד ולרכוש השכלה, אני מאוד מאמינה במסר הזה, ככה תוכל להיות הצלחה. הייתי שמחה להעניק ולתת את כל מה שלא קיבלתי בילדותי למשפחה שהקמתי במדינה.

ראיון: גל סעדיה, חדרה, ינואר 2014